

Skandar en de eenhoorndief

A.F. STEADMAN

SKANDAR
EN DE
EENHOORN
DIEF

Vertaald door Maria Postema

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2022

Dit is een voorpublicatie uit *Skandar en de eenhoorndief*, dat op 29 april 2022 verschijnt bij Em. Querido's Uitgeverij.

www.querido.nl

☒ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

Oorspronkelijke titel *Skandar and the Unicorn Thief*

(Simon & Schuster, 2022)

*Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor,
222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB. A CBS Company*

Copyright tekst © 2022 De Ore Leonis

Copyright vertaling © 2022 Maria Postema /

Em. Querido's Uitgeverij

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/ of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij.

Omslagillustratie en artwork Two Dots

Omslag Nederlandse editie Marry van Baar

ISBN 978 90 451 2662 3 / NUR 283, 284

HOOFDSTUK DRIE

HET RUITEREXAMEN

Skandar werd wakker van gerommel. Hij deed één oog open en zag Kenna in kleermakerszit op haar bed zitten met een oude schoendoos wiebelend op haar knieën. Het was geen gewone doos: hij zat vol met spullen die van hun moeder waren geweest. Een bruine haarspeld, een mini-eenhoorn, een foto van hun ouders, helemaal opgedoft voor het Chaoskampioenschap, een verjaardagskaart aan Kenna, een parelmoeren armband zonder sluiting, een zwarte sjaal met witte streepjes aan de uiteinden, een sleutelhanger van het tuincentrum, een boekenlegger van de plaatselijke boekwinkel. Kenna vond het veel fijner om in de doos te kijken dan Skandar, vooral als ze zich ergens zorgen om maakte. Ze zei dat de voorwerpen haar het gevoel gaven dat ze zich hun moeder kon herinneren – haar glimlach, haar geur, haar lach.

Maar Skandar had geen herinneringen aan hun moeder. Hij probeerde niet te laten merken dat hij daar verdrietig van

werd, want het verdriet van hun vader was meestal al zo groot dat het het hele appartement in beslag leek te nemen, de hele stad, de hele wereld. En soms was Kenna ook nog van streek, en dan was er al helemaal geen plek meer over voor Skandar om zijn moeder te missen. Soms was het makkelijker om zijn gevoelens samen met haar spulletjes in die doos te laten en er niet meer aan te denken. Maar af en toe, als Kenna lag te slapen, haalde hij de voorwerpen eruit, net zoals Kenna nu deed. En dan creëerde hij een plekje voor zichzelf waarin hij verdrietig mocht zijn. Haar mocht missen. En mocht willen dat zijn moeder hier was om hem een knuffel te geven op de belangrijkste dag van zijn leven.

‘Ken?’ fluisterde Skandar om haar niet te laten schrikken.

Kenna’s wangen werden rood terwijl ze snel het deksel weer op de doos deed en hem onder haar bed schoof. ‘Wat is er?’

‘Het is vandaag, hè?’

Kenna lachte, al stonden haar ogen een beetje verdrietig. ‘Ja, Skar.’ Ze zette haar handen aan haar mond om als een trompet te toeteren. ‘Vandaag gaat Skandar Smith ruitorexamen doen!’

‘KENNA! Help eens om een verrassingsontbijt voor Skandar te maken!’ De stem van hun vader dreunde door de muren van het appartement.

Kenna grijsde. ‘Wow, hij heeft het gewoon onthouden!’

‘En wow, hij is uit bed.’ Hun vader had hen de vorige avond uiteindelijk binnengelaten, maar toen had hij hen alleen maar wazig aan kunnen kijken.

Kenna kleedde zich razendsnel aan. ‘Wel doen alsof je verast bent, hè?’ Haar ogen straalden omdat hun vader onverwacht een goede dag had.

Skandar glimlachte en durfde iets meer op een goede afloop van het ruiterexamen te hopen. 'Tuurlijk.'

Een uur later, na een paar veel te hard gekookte eieren en aan-gebrande toast waarvan Skandar had beweerd dat hij nog nooit zoiets lekkers had gegeten, liep hun vader helemaal vanaf de elfde verdieping mee naar beneden. Skandar kon zich niet herinneren dat hun vader dat ooit eerder had gedaan, zelfs niet op de dag van Kenna's ruiterexamen. Maar hij deed al de hele ochtend een beetje raar. Hij was vrolijk en opgewonden, maar ook... gespannen. Hij had drie eieren laten vallen en een half pak melk over de keukentafel laten stromen. Onderweg naar beneden struikelde hij over de laatste tree en belandde hij bijna languit op de grond.

'Gaat het, pap?' Kenna legde haar hand op zijn arm.

'Ik ben wel een beetje onhandig vandaag, hè?' Hun vader grinnikte geforceerd en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij trok Skandar in zijn armen. 'Je kunt het, Skandar,' prevelde hij in het haar boven het oor van zijn zoon. 'En als iemand zegt dat je geen examen mag doen...'

Skandar keek met een ruk op. 'Waarom zou iemand dat zeggen?'

'Je... je weet maar nooit. Je moet dit examen doen, Skandar. Voor je moeder, want dat zou ze gewild hebben, koste wat kost. Het was haar grote droom dat jij een ruiter zou worden.' Skandar voelde zijn vaders hand beven op zijn schouder.

'Dat weet ik.' Skandar keek onderzoekend naar zijn vaders gezicht. 'Natuurlijk ga ik examen doen, pap. Waar komt dit ineens vandaan? Je doet zo nerveus – en ik ben al zo zenuwachtig!'

‘Zet ‘m op, jongen.’ Zijn vader klonk anders dan anders toen hij hen uitzwaaide. ‘Vannacht staat het Ruiterscontactbureau hier voor de deur, zeker weten.’

Geschrokken keek Skandar om en zijn vader stak zijn duim op. Hij probeerde zich vast te klampen aan wat zijn vader had gezegd. Vannacht zouden de kandidaat-ruiters worden opgehaald, zodat ze met midzomer vóór zonsopgang bij de Brondeur konden zijn.

Samen liepen ze in de ochtendzon over het schoolplein. Kenna begon Skandar succes te wensen, maar ineens raakte hij in paniek. Hij had nog steeds niet gevraagd wat hij al dagen wilde vragen.

‘Kenna...’ Skandar pakte haar arm. ‘Je gaat me niet haten, toch? Je gaat me toch niet haten als ik een ruiter word?’

Nog voor hij zijn zus kon aankijken sloeg ze haar arm om hem heen, waarbij ze door haar rondzwierende tas bijna haar evenwicht verloor. ‘Ik zou jou nooit kunnen haten, Skar. Je bent mijn broer.’ Ze woelde door zijn haar. ‘Ik heb mijn kans gehad en het is niet gelukt. Ik gun jou alles, broertje. En bovendien,’ zei ze terwijl ze hem losliet, ‘als jij beroemd wordt, word ik óók beroemd en dan mag ik je eenhoorn ontmoeten. Iedereen blij, toch?’

Glimlachend sloot Skandar aan in de rij voor de gymzaal, waar het ruitersexamen zou worden afgenomen. Sommige leerlingen hadden hun aantekeningen bij zich en somden binnensmonds winnaars van eerdere Chaoskampioenschappen of feitjes over vuuraanvallen op. Andere stonden zenuwachtig te kletsen totdat juffrouw Buntress de grote stalen deur open zou doen.

‘Zo bizar dat we gewoon een ruiter gaan zien,’ riep Mike

enthousiast tegen zijn vriendin Farah, die een paar leerlingen achter Skandar stond. 'In het écht.'

'Onze school krijgt vast geen goeie.' Farah zuchtte. 'Wij hebben altijd pech. En er zijn zo veel middelbare scholen dat wij natuurlijk een of andere flutruiter krijgen die allang gestopt is, of eentje die zijn opleiding nooit heeft afgemaakt.'

Of het nou een oud-ruiter was of niet, de bezoeker van het Eiland zorgde altijd voor grote opschudding op school. Het leek onvoorstelbaar dat iemand die op een eenhoorn reed en elementenmagie beoefende net door déze gang was gelopen, met de spuuglelijke schilderijen van Van Goghs *Zonnebloemen* die de brugklassers hadden gemaakt aan de ene muur en een lijst voor trompetlessen aan de andere.

'Succes, Skandar!' riep George, de jongen met het rode haar, terwijl hij zijn lokaal in glipte. Skandar glimlachte flauwtjes en probeerde niet op zijn onrustige maag te letten.

Er ging een opgewonden gefluister door de rij toen ze langzaam naar voren schuifelden. Juffrouw Buntress liet iedereen een voor een de gymzaal in en streepte de namen van haar lijst.

Maar toen Skandar aan de beurt was keek ze hem geschrokken en misschien zelfs wel een beetje verbijsterd aan. 'Wat doe jij hier, Skandar?' siste ze. Haar bril gleed naar het puntje van haar neus.

Skandar staarde haar aan.

'Jij hoort hier helemaal niet te zijn vandaag.'

'Maar het is het ruitersexamen.' Hij stootte een lachje uit. Hij wist dat juffrouw Buntress hem mocht; hij kreeg altijd goede cijfers en in zijn laatste rapport had ze geschreven dat hij een grote kans maakte om naar het Eiland te gaan. Dit moest een grap zijn.

‘Ga naar huis, Skandar,’ drong ze aan. ‘Jij hoort hier niet te zijn.’

‘Wel,’ hield Skandar vol. ‘Het staat in het Verdrag.’ Misschien was dit wel een test om te bepalen of je de examenzaal in mocht, dus hij dreunde op: *‘Het Vasteland zal alle dertienjarigen onder toezicht van een ruiter toetsen en de geslaagde kandidaten tijdens de zomerwende aan het Eiland overdragen.’*

Maar juffrouw Buntress schudde haar hoofd.

Skandar hoorde de stem van zijn vader in zijn hoofd. *En als iemand zegt dat je geen examen mag doen...* Hij kreeg een vreemd gevoel in zijn borst, alsof iets in zijn binnenste telkens zijn ademhaling weer omlaaggriste. Skandar probeerde de gymzaal in te rennen; de ruiter die bij het examen moest surveilleren was ongetwijfeld al aanwezig. Juffrouw Buntress overtrad de wet als ze hem niet binnen wilde laten. Misschien kon hij het melden bij...

Maar juffrouw Buntress was sneller dan hij. Ze richtte zich op, spreidde haar armen en zette haar handen aan weerskanten tegen de deurpost. Skandar hoorde de leerlingen achter hem ongeduldig worden.

‘Je mag geen examen doen, Skandar.’ Hij had het idee dat ze medelijden met hem had, ook al keek ze hem niet aan.

‘Waarom niet?’ Het was het enige wat er bij hem opkwam. Zijn hoofd was blanco, leeg, in de war.

‘Opdracht van het Ruiterscontactbureau. Uit de hoogste regionen. Ik weet verder ook niet waarom, dat hebben ze niet gezegd, maar als ik je binnenlaat word ik ontslagen. Ze hebben je vader gebeld, ik heb je vader gebeld. Hij moest je thuishouden vandaag.’

De ongeduldige stemmen van Skandars klasgenoten wer-

den harder. 'Het is al bijna half tien, juffrouw Buntress!'

'We moeten toch allemaal tegelijk beginnen?'

'Wat is er aan de hand?'

'Wie is die sukkel die de rij ophoudt?'

'Alsjeblieft,' zeiden Skandar en juffrouw Buntress tegelijk.

Toen leek ze weer te beseffen dat ze zijn lerares was. 'Aan de kant, Skandar, anders moet ik de rector erbij roepen. Het lijkt me het beste als je thuis met je vader gaat praten en morgen terugkomt.'

Blijkbaar zag ze dat hij langs haar de gymzaal in probeerde te kijken, waar rijen tafeltjes stonden en de papieren van het ruiterexamen lagen te glanzen in de zon. 'Die ruiter zal je precies hetzelfde vertellen, dus haal je maar niks in je hoofd.' Juffrouw Buntress riep Mike naar voren en die duwde Skandar opzij. Andere leerlingen dromden ook in de richting van de deur nu ze zagen dat de opstopping voorbij was.

Zodra de laatste dertienjarige zich had aangemeld stapte juffrouw Buntress de gymzaal in en draaide ze zich nog één keer naar hem om. 'Ga alsjeblieft naar huis, Skandar. Anders maak je het alleen maar moeilijker voor jezelf.' Daarna trok ze de deur met een klap achter zich dicht.

Wanhopig keek Skandar naar de klok in de gang. Zijn hart ging als een razende tekeer. Het was precies half tien. In het hele land sloegen dertienjarigen nu de papieren open voor het belangrijkste examen dat ze in hun leven ooit zouden afleggen. En Skandar was er niet bij. Hij stond in een stomme schoolgang en zijn kans om een eenhoornrijder te worden was voor altijd verkeken.

Tranen brandden in zijn ogen, klaar om naar beneden te rollen, maar hij wilde niet weg. Stel dat juffrouw Buntress be-

sefte dat ze een afschuwelijke fout had gemaakt? Stel dat de ruiter de afwezige leerling zou komen zoeken en dat Skandar dan naar huis was gegaan? Dat risico wilde hij niet lopen. En bovendien zou hij als laatste redmiddel de ruiter om een kans smeken en eisen dat hij het examen mocht maken. Skandar was geen jongen die dingen eiste – hij vroeg het altijd beleefd, net iets te zacht waarschijnlijk. Maar als hij dan toch een keer herrie moest schoppen, was dit het moment. Hij had niets meer te verliezen. Dit was zijn droom, zijn hele toekomst.

Om de vijfendertig minuten stroomde de gang vol met leerlingen die van de ene naar de andere les liepen: van wiskunde naar biologie, van Engels naar Spaans, van beeldende vorming naar geschiedenis. En toen ging eindelijk de deur van de gymzaal open en kwamen zijn klasgenoten opgewonden kletsend met hun pen in hun hand naar buiten. Niemand zag dat Skandar daar nog stond te wachten. En te wachten. Totdat juffrouw Buntress verscheen – in haar eentje.

‘Waar is de ruiter?’ vroeg Skandar, onbeleefder dan hij ooit tegen een leraar geweest. De paniek kneep zijn keel dicht en zijn ademhaling werd steeds gejaagder. De ruiter kón nog niet vertrokken zijn, dan had hij hem of haar wel gezien...

‘Wat doe jij hier nog?’ Alle stress leek uit juffrouw Buntress gevloeid te zijn nu het examen achter de rug was. Ze glimlachte Skandar bedroefd toe. ‘Stond je op de ruiter te wachten?’

Hij knikte snel en gluurde om haar heen.

‘Ik vrees dat ze de achteruitgang heeft genomen. Naar de parkeerplaats. Ze moest snel terug naar het Eiland.’ Juffrouw Buntress merkte duidelijk dat Skandar haar niet geloofde. ‘Je mag wel even in de zaal kijken, hoor. En dan wil

ik graag dat je naar huis gaat, zoals ik had gevraagd.'

Skandar rende de lege zaal in, met de rijen tafeltjes en een grote klok die vervaarlijk op een basketbalring balanceerde. Er was niemand meer. Hij ging aan een van de houten tafels zitten en barstte in huilen uit.

Skandar wist niet hoelang hij daar zo zat met zijn hoofd in zijn handen. Maar na een tijdje sloeg iemand van achteren twee armen om zijn schouders. Een bruine pluk haar plakte aan zijn natte wang.

'Kom, Skar,' zei Kenna zacht. 'We gaan naar huis.'

Uren later werd Skandar wakker in hun donkere slaapkamer. Heel even snapte hij niet waarom zijn ogen zo droog en pijnlijk waren, waarom hij al zijn kleren nog aanhad. Toen wist hij weer dat hij had gehuild. Hij wist weer dat hij geen ruitexamen had gedaan. En hij wist weer dat zelfs als hij voorbestemd was voor een eenhoorn, hij die nooit uit zou laten komen. De eenhoorn zou alleen uit zijn ei kruipen, wild, zonder band, en een bloeddorstig monster worden. Dat was misschien nog wel het allerergste.

Hij deed de lamp aan en had daar onmiddellijk spijt van. De poster van Nieuwetijds Vorst glansde in het felle licht, met het glimmende harnas, de opbollende spieren, de dreigende blik in de ogen. Skandar zou er nooit achter komen wat er tijdens het Chaoskampioenschap precies was gebeurd. En tenzij het Eiland besloot de informatie met het Vasteland te delen, zou hij nooit weten wie de Wever was. En of Nieuwetijds Vorst veilig was.

Hij hoorde Kenna en zijn vader zachtjes met elkaar praten. Hij was het niet gewend dat ze zo vriendelijk tegen el-

kaar deden. Ze hadden het natuurlijk over hem, over wat er was gebeurd. Skandar had zich niet bepaald goed gevoeld toen Kenna hem uit de gymzaal had getrokken, maar toen ze thuiskwamen was het allemaal nog veel erger geworden. Kenna en Skandar hadden aan hun vader gevraagd, nee, ze hadden *geëist* dat hun vader uitlegde waarom hij niet tegen Skandar had gezegd dat hij het examen niet mocht doen, hem niet eens had gewaarschuwd voor wat hem op school te wachten stond.

Hun vader had naar zijn voeten gekeken en geantwoord dat hij niet had geweten wat hij moest zeggen, dat hij die ochtend wel geprobeerd had om het aan Skandar te vertellen, dat het Ruitcontactbureau niet echt een reden had gegeven, dat het heel definitief had geklonken, dat het hem speet dat hij niet had durven zeggen wat er aan de hand was. En daarna was hij in huilen uitgebarsten, en Kenna ook, en Skandar was nooit opgehouden met huilen, dus uiteindelijk hadden ze allemaal snikkend in de gang gestaan.

Skandar keek op de klok: het was elf uur. Hij dacht dat hij Kenna door de gang hoorde lopen en deed snel het licht uit. Hij wilde niet praten. Hij wilde helemaal niks meer. Behalve zijn moeder. Op de een of andere manier had hij haar, ook al kon hij zich haar niet herinneren, harder nodig dan ooit. Als zij nog geleefd had, had ze misschien kunnen zeggen wat hij moest doen nu hij een toekomst zonder eenhoorns tegemoet ging. Maar zijn moeder was er niet. Ze zou er nooit meer zijn. Het enige wat hij had gehad was zijn droom om eenhoornrijder te worden, en ook die was hij nu kwijt. Hij liet zijn ogen dichtvallen, want dat was alles wat hij nog kon doen.

Skandar werd wakker van vijf harde tikken. Hij ging rechtop zitten en zag dat Kenna in het bed tegenover hem hetzelfde deed.

‘Werd er nou geklopt?’ fluisterde hij. Dat gebeurde bijna nooit; er zat beneden een bel bij de ingang van de flat.

‘Misschien heeft iemand zichzelf buitengesloten?’ fluisterde Kenna terug.

Weer vijf harde tikken.

‘Ik ga wel.’ Kenna stapte uit bed en trok een hoody aan over haar pyjama.

‘Hoe laat is het?’ kreunde Skandar.

‘Bijna twaalf uur,’ fluisterde Kenna voordat ze de gang in sloop.

Bijna middernacht? De middernacht na het ruitertestamen? Diezelfde middernacht waar gezinnen in het hele land voor opbleven? Vol spanning of hun kind het goed genoeg had gedaan om naar het Eiland geroepen te worden en de beroemde Brondeur te mogen proberen?

‘Kenna! Wacht!’ Skandar hoorde dat ze de grendels opzieschoof en zachtjes neuriede, zoals ze altijd deed als ze zenuwachtig of een beetje bang was. Hij sprong uit bed, nog steeds in zijn schooluniform, en rende naar zijn zus.

Ze was niet alleen.

Er stond een vrouw voor de deur, verlicht door de tl-lampen in de gang. Het eerste wat Skandar zag waren de witte brandwonden op haar wang. Er was zo weinig huid over dat hij bijna haar jukbeenderen en de spieren eronder kon zien. Het tweede wat hij zag was hoe lang en angstaanjagend ze daar stond afgetekend, met ogen die alle kanten op flitsten en haar grijze haren in een hoge slordige knot die haar nog lan-

ger maakte. Ze lijkt wel een piraat, schoot er door zijn hoofd. Hij was bijna verbaasd dat ze geen zwaard in haar hand had.

‘Kunnen we u ergens mee helpen?’ vroeg Kenna dapper, en haar stem trilde nauwelijks.

Maar de vrouw keek niet naar Kenna. Haar ogen waren strak op Skandar gericht.

Toen ze begon te praten klonk haar stem rauw en verwrongen, alsof ze al heel lang niets had gezegd. ‘Skandar Smith?’

Skandar knikte. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij. ‘Bent u gewond? Het is midden in de nacht.’ Door de zenuwen praatte hij heel snel.

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Het is niet zomaar “midden in de nacht”. Het is middernacht.’ En toen deed ze iets heel onverwachts: ze gaf hem een knipoog.

En daarna sprak ze die woorden, de woorden waarop Skandar inmiddels niet meer hoopte. ‘Het Eiland roept je, Skandar Smith.’

Skandar durfde bijna geen adem te halen. Droomde hij?

Kenna doorbrak de stilte. ‘Dat kan niet. Skandar heeft geen ruitexamen gedaan, dus hij kan het niet gehaald hebben. Het Eiland kan hem niet roepen. Dit moet een vergissing zijn.’ Ze sloeg haar armen over elkaar en al haar angst was verdwenen.

Skandar wou dat ze haar mond hield. Als dit inderdaad een vergissing was, dan vond hij dat helemaal niet erg. Wat maakte het uit als hij op die manier toch naar het Eiland kon? Voor deze ene keer was hij niet geïnteresseerd in rechtvaardigheid of eerlijk zijn. Hij wilde weten of hij de Brondeur open zou krijgen en het kon hem niet schelen hoe hij daar kwam.

De vrouw gaf op zachte toon antwoord, alsof ze bang was dat iemand haar zou horen. ‘Het Ruitcontactbureau is ervan

op de hoogte dat Skandar vanochtend geen examen heeft gedaan. En biedt excuses aan voor de verwarring. We houden Skandar namelijk al een tijdje in de gaten, hebben regelmatig zijn resultaten opgevraagd – dat doen we soms met sterke kandidaten – en het was voor hem niet nodig om het examen af te leggen.’

Skandar vóélde Kenna’s ongeloof bijna tussen hen in trillen. ‘Maar... maar ik had vorig jaar betere cijfers dan Skandar en ik heb wél examen gedaan. Ik heb het niet eens gehaald. Dit slaat nergens op.’

‘Het spijt me,’ zei de vrouw, en Skandar had het idee dat ze het meende. ‘Maar Skandar is een geval apart. Hij is geselecteerd.’

‘Ik geloof het niet,’ zei Kenna heel zacht. Skandar kende zijn zus goed genoeg om te weten dat ze tegen haar tranen aan het vechten was.

‘Waar is hij voor geselecteerd?’ vroeg een stem achter hen, schor van de slaap.

De onbekende vrouw stak haar hand uit naar hun vader. ‘Fijn om je nu ook in het echt te ontmoeten. Robert, was het toch?’

Brommend wreef hij in zijn oog. ‘Kan ik iets voor u doen?’

‘We hebben elkaar telefonisch gesproken,’ drong ze aan. Ze trok haar hand terug, en ineens zag Skandar iets waardoor zijn hart een sprongetje maakte. De vrouw had een ruitertatoeage op haar rechterhandpalm! Hij had er afbeeldingen van gezien en er ook weleens een glimp van opgevangen op tv, als de ruiters naar het publiek zwaaiden. Een donkere cirkel midden op de handpalm met vijf lijntjes eraan die naar haar vingertoppen kronkelden. Maar het contactbureau had geen ruiters in dienst.

‘Dus u bent degene die zei dat Skandar geen examen mocht doen? Ja, ik herken uw stem.’ Zijn vader klonk kwaad.

De vrouw leek zijn fronsende blik en de boze trek rond zijn mond niet op te merken. Of misschien kon het haar niet schelen. ‘Ik zou graag even binnenkomen. Skandar en ik moeten zo gaan.’

‘O, dus u wilt wel even binnenkomen?’ Skandars vader sloeg zijn armen over elkaar. ‘Dat zal best. Ik laat Skandar echt niet met u vertrekken.’

‘Pap, toe nou,’ prevelde Skandar. ‘Ze zegt dat ik naar het Eiland ben geroepen.’

‘Als we naar binnen gaan leg ik alles uit.’ Er zwiepten een paar plukjes haar in het gezicht van de vrouw toen ze over haar schouder keek. ‘Hier kan ik niets zeggen; het is strikt vertrouwelijk.’

Dat leek hun vader in elk geval genoeg te overtuigen om de vrouw het huis in te laten. ‘Wat een prutswerk,’ mompelde hij terwijl hij haar voorging naar de keuken. ‘Eerst belt u om te zeggen dat Skandar geen examen mag doen, en nu mag hij ineens toch naar het Eiland? Dat bureau van u moet eens bedenken wat het wil.’ Hun vader schonk een glas melk voor zichzelf in, maar bood de vrouw niets aan. En Kenna was degene die eraan dacht om het licht aan te doen.

‘Het spijt ons dat er niet duidelijker is gecommuniceerd.’ De vrouw praatte snel en ging niet zitten, maar greep de rugleuning van een van de keukenstoelen vast. Haar verweerde knokkels staken wit af tegen het bruine hout. ‘Skandar hoefde geen examen te doen omdat hij zich al bewezen had. Hij is een geval apart, zoals ik al zei.’

De ogen van de vrouw flitsten door de keuken, alsof ze zo

snel mogelijk weer weg wilde – alsof ze de dichtstbijzijnde uitgang zocht.

‘Ik wist wel dat er iets fout was gegaan.’ Opeens begon hun vader te grijnzen. ‘Ik heb altijd al gezegd dat hij uit ruitenhout gesneden is.’ Hij keek Skandar aan. ‘Ja toch, jongen?’

Skandar zocht de blik van zijn zus, maar Kenna beet verwoed op haar nagels en keek niemand aan.

‘Heb je je tas al gepakt?’ vroeg de vrouw fel aan Skandar.

‘Eh, nee,’ stootte Skandar uit. ‘Ik dacht niet dat er een kans was dat...’

‘We hebben weinig tijd,’ snauwde de vrouw. Skandar hoorde een zweem van paniek in haar stem. ‘Dus pak maar snel wat spullen. Geen telefoon en geen laptop, weet je nog? Je kent de regels.’

‘Oké,’ zei Skandar. Hij knikte en rende met bonkend hart de keuken uit. Vastelanders mochten geen elektronica meenemen naar het Eiland. Communicatie met het thuisfront gebeurde met brieven, via de twee Ruiterscontactbureaus (één op het Vasteland en één op het Eiland). Dat vond Skandar geen enkel probleem. Zijn telefoon was het middel waarmee de eenzaamheid van school zich naar zijn huis verplaatste, en hij wilde dat ding absoluut niet mee naar het Eiland. Opgewekt gooide hij het in een la.

Skandar hoorde Kenna’s voetstappen achter zich op het zeil; zijn vader babbelde in de keuken gewoon door. ‘Zo, dus jullie gaan naar Uffington. Ik heb die witte eenhoorn op de heuvel altijd maar eng gevonden. Een beetje spookachtig. Maar goed, die helikopters moeten natuurlijk ergens landen. Staat je auto hier om de hoek?’

‘Eh, zoiets, ja,’ hoorde Skandar de vrouw antwoorden.

‘Je komt me trouwens ergens bekend voor. Kom je uit de buurt? Ik heb het gevoel dat ik je eerder...’

Kenna deed de deur van hun kamer dicht om de stemmen buiten te sluiten en keek naar Skandar, die lukraak kleren uit een la trok en in zijn schoolrugzak propte.

‘Skar, volgens mij moet je niet met haar meegaan,’ fluisterde Kenna terwijl hij zijn schetsboek en een stapel boeken over het Eiland meegriste. ‘Er klopt niks van! Alle dertienjarigen moeten examen doen om naar het Eiland geroepen te kunnen worden, dat staat in het Verdrag! Ik denk niet dat ze bij het Ruitcontactbureau werkt. Heb je die brandwonden op haar wang gezien en de schrammen op haar knokkels? Ze ziet eruit alsof ze net nog heeft gevochten!’

Skandar ritste zijn rugzak dicht. ‘Maak je nou maar geen zorgen, oké? Dit is hartstikke officieel. Ik ben opgeroepen en ik mag de Brondeur proberen...’

‘Er worden superveel mensen teruggestuurd. De kans is heel klein dat je de deur open krijgt, al helemaal omdat je niet eens examen hebt gedaan. Je gaat voor niks.’

De kwetsende woorden raakten Skandar in zijn hart en zijn boosheid laaide op. ‘Kun je niet gewoon blij voor me zijn, Ken? Nou? Dit is mijn grote droom en...’

‘Het was ook mijn grote droom!’ Ze stond nu bijna te schreeuwen. ‘Het is niet eerlijk! Ik blijf hier achter en...’

‘Dikke kans dat ik die deur inderdaad niet open krijg. Straks ben ik terug en dan kun jij “zie je wel” zeggen.’ Skandar moest nu zelf ook bijna huilen. Kwaad sjoerde hij aan zijn kleren om zijn schooluniform eindelijk te verwisselen voor een spijkerbroek en een zwarte hoody.

‘Skar, ik wilde je niet...’

‘Dat wilde je wel.’ Zuchtend hees Skandar zijn rugzak op zijn schouder. ‘Maar het maakt niet uit. Ik snap het.’

Kenna rende op hem af. Ze sloeg haar armen om hem en zijn rugzak heen en begon te snikken. ‘Ik ben heus wel blij voor je, Skar. Echt waar. Ik zou gewoon zo graag mee willen. En ik wil niet dat je weggaat, ik wil hier niet zijn zonder jou.’

Skandar wist niet wat hij daarop moest zeggen. Hij zou ook willen dat ze mee kon; hij wist niet goed wie hij was zonder Kenna. Niet echt. Hij slikte zijn tranen weg. ‘Als ik de deur open krijg, dan schrijf ik je zo snel mogelijk. Ik heb mijn schetsboek bij me, dus ik zal overal tekeningen van maken, dat beloof ik. Ik weet dat het niet hetzelfde is, maar...’

Ineens liet ze hem los en begon ze in de schoenendoos van hun moeder te rommelen.

‘Ken, ik moet gaan,’ zei Skandar hees. ‘Daar is geen tijd meer voor.’

‘Neem deze mee.’ Kenna hield de zwarte sjaal omhoog.

‘Dat hoeft echt niet.’ Skandar wist dat Kenna de sjaal stiekem omdeed als ze ging slapen, vooral als ze verdrietig was. Ze had er zelfs een naamlabel in genaaid – EIGENDOM VAN KENNA E. SMITH – voor het geval ze hem ooit zou verliezen.

Toen Skandar de sjaal niet aanpakte, hing ze hem om zijn nek.

‘Mama zou gewild hebben dat je hem meenam naar het Eiland.’ Kenna glimlachte, ook al rolden de tranen nog over haar wangen. ‘Moet je je voorstellen hoe blij ze zou zijn als ze wist dat je die sjaal droeg terwijl je op een eenhoorn reed. Ze zou zo trots op je zijn.’ Die laatste woorden klonken als een snik, dus Skandar omhelsde haar stevig en zei ‘dank je wel’ in haar haar.

Even later gaf hij zijn vader ook een afscheidsknuffel. 'Word beter,' fluisterde hij in zijn oor. 'Word beter, voor Kenna, oké?' Hij voelde zijn vader knikken tegen zijn wang.

De onbekende vrouw keek toe terwijl Kenna de zwarte sjaal rond Skandars nek bleef herschikken, alsof ze ze allebei niet kon laten gaan. Kenna huilde nog steeds toen Skandar zwaaide en zich omdraaide, en hij voelde zich zo schuldig en verdrietig – en tegelijkertijd zo blij en opgewonden – dat hij eigenlijk wilde blijven staan om te bedenken of hij wel de juiste beslissing had genomen. Maar de vrouw verdween in het eindeloze trappenhuis en Skandar wilde haar niet uit het oog verliezen, dus keerde hij appartement 207 de rug toe en ging achter haar aan.

'Jij bent niet wie je zegt dat je bent, hè?' vroeg Skandar zodra ze buiten stonden.

'O nee?' De vrouw draaide zich om en de littekens op haar wang glansden in het licht van een knipperende straatlantaarn.

'Nee,' hield Skandar vol. Hij liep achter de vrouw aan naar de hoek van de flat. 'Je bent een ruiter.'

'Oja?' De vrouw gniffelde. Ze waren inmiddels bij de ingang van de binnentuin en dit was de eerste keer dat Skandar haar zag lachen. Ze leek minder gespannen nu ze buiten waren.

Verward liep Skandar achter haar aan de tuin in. 'We moeten toch naar de witte eenhoorn? Bij Uffington? Daar landen de helikopters toch om de nieuwe ruiters naar het Eiland te brengen?'

De vrouw grijnsde naar Skandar en hij zag dat ze meerdere tanden miste. Iets in haar grimas maakte hem nog zenuwachtiger. 'Je stelt wel veel vragen hè, Skandar Smith?'

‘Ik dacht gewoon...’

Grinnikend gaf de vrouw hem een klopje op zijn schouder.
‘Wees maar niet bang. Ik sta hier verderop.’

‘Heb je je auto in de binnentuin gezet? Volgens mij mag dat...’

‘Maar het is geen auto,’ onderbrak de vrouw hem. Ze wees naar voren.

En daar, tussen de gammele oude schommel en een bankje vol graffiti, stond een eenhoorn.